

De Sprookjesjager

Boek 3

In het bos daar woont de jager

Marijke F. Jansen

In het bos daar woont de jager is een uitgave van Polder Publishers
Copyright © 2023 Marijke F. Jansen
Auteur: Marijke F. Jansen

In het bos daar woont de jager is het derde en laatste deel in de serie *De Sprookjesjager*,
maar kan los gelezen worden van de eerste delen.

#1 Kort en gelukkig

#2 In een land hier heel dichtbij

#3 In het bos daar woont de jager

www.marijkefjansen.nl

info@marijkefjansen.nl

Facebook: /marijkefjansen

Instagram: @marijkefjansen

Hashtag: #desprookjesjager

Omslagontwerp: Jen Minkman

Omslagfoto's: Depositphotos en Bigstock

Illustraties binnenwerk: Eóin de Zwaan

Opmaak: Marijke F. Jansen

Tekstredactie: Cathinca van Sprundel

Eerste druk: augustus 2023

ISBN POD-uitgave: 978-94-648594-3-0

NUR: 285

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd,
opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige
vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen
of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Proloog

Het gebeurde toen ik op een donderdagmiddag begin februari remde voor het rode licht. De betweterige stem van mijn navigatie-app drukte me nog even op het hart dat ik bij de stoplichten rechtsaf moest slaan, toen mijn handen begonnen te jeuken. Afwezig krabde ik met mijn nagels over mijn huid om het irritante gevoel te laten stoppen, terwijl ik intussen ongeduldig naar het verkeerslicht bleef staren alsof ik het zo van kleur kon laten veranderen. Ik had een nieuwe aanwijzing gekregen van mijn Find Fairy Freaks-app; een of ander sporttalentje dat nu een wedstrijd aan het spelen was. Als ik op tijd aan zou komen, had ik mooi de gelegenheid om haar onopgemerkt te observeren zonder meteen voor griezel uitgemaakt te worden. Dat was altijd handig, dan kon ik rustig informatie verzamelen en een plan van aanpak bedenken. Maar dan moest dat verdomde verkeerslicht wel meewerken.

En mijn handen... De jeuk was inmiddels niet meer te harden. Het was nu geen kriebeltje op een vinger meer, maar een diepe, onderhuidse jeuk, alsof een mierenkolonie zojuist had besloten om daar hun nieuwe onderkomen met veel ijver in te richten. Mijn blik schoot naar beneden. Ik wist niet goed wat ik verwachtte te zien, misschien een rode, geïrriteerde vlek, of bewegende bultjes die door onderhuidse insecten veroorzaakt werden, maar dat was in elk geval niet de aanblik die in werkelijkheid mijn blikveld domineerde. Want op de plaats waar nog geen kwartier geleden mijn twee heel menselijke handen het stuur van mijn Volkswagen Golf omklemd hadden, lagen nu twee klauwen. Twee harige, van scherpe nagels voorziene klauwen die in de mouwen van mijn trui verdwenen!

Van schrik maakte ik een sprongetje, waardoor ik de koppeling te snel op liet komen en de motor afsloeg. Maar die afgeslagen motor was wel het minste probleem. Wat was er in hemelsnaam met mijn handen gebeurd? Was hier soms magie in het spel? Of verbeeldde ik me dit?

Zodra de gedachte aan magie door mijn hoofd schoot, rilde ik van afkeer. Magie. Juist ja. Ik wist heus wel dat sprookjes bestonden. Ik maakte niet voor niets jacht op ze. Maar aan mij was absoluut niets magisch te vinden. Ik zou mijn handen er nog liever afhakken als dat wel het geval was.

Ik tilde een van de klauwen van het stuur en hield die voor mijn gezicht omhoog. De huid was bedekt met een dikke vacht van stugge, donkerbruine haren. Het leek in niets op de lichte beharing die ik van mezelf had en zag er eerder dierlijk dan menselijk uit. De nagels waren gelig, krom en vlijmscherp. Fascinerend. Het zag er zo echt uit...

Mijn verstand nam het roer weer over van mijn overprikkelde zintuigen. Het was immers vrij duidelijk dat ik aan het hallucineren was. Dat was de enige logische verklaring die ik kon bedenken. Behalve dan dat ik niet zou weten waarom ik aan het

hallucineren was. Had ik misschien iets verkeerd gegeten?

Een geïrriteerde grom ontsnapte aan mijn lippen. Wat de reden ook mocht zijn, hallucineren was niet verstandig tijdens het autorijden. Het zag er dus naar uit dat ik vandaag die aanwijzing van de FFF-app niet meer op kon volgen.

Achter me klonk een ijzingwekkend gepiep dat in luttele seconden aanzwol. Het duurde tot de klap voor ik me realiseerde dat het geluid afkomstig was van remmende banden. Ik werd gelanceerd toen de auto achter op mijn Golf reed, om meteen daarna stevig ingesnoerd te worden door het harnas van mijn gordel. De wereld om me heen schokte en de klap galmde na in mijn oren. Geschrokken bleef ik zitten tot alles om me heen weer stil geworden was, mijn hart ergens achter in mijn keel en met een tintelend gevoel dat zich razendsnel door mijn bloedbaan verspreidde.

Het leek erop dat ik het er heelhuids vanaf had gebracht, maar te oordelen naar de kracht van de klap gold dat zeker niet voor mijn auto.

Gespannen klikte ik de gordel los, met vingers die bij handen hoorden en niet bij klauwen, en opende het portier. Mijn Golf was een stuk naar voren geduwd, viel me meteen op. De stopstreep voor het verkeerslicht, waar ik eerst zeker vijftig centimeter voor tot stilstand was gekomen, bevond zich nu halverwege het chassis.

Ik dwong mezelf om om de auto heen te lopen naar de passagierskant, waar ik niet door tegenliggend verkeer overreden kon worden, en liep langs mijn wagen naar de kofferbak.

Ik hoefde geen expert te zijn om te zien dat de schade aanzienlijk was. De bumper hing los en de achterzijde van mijn auto was flink gedeukt. De zwarte lak zat onder de krassen. Ik kon wel janken toen het me opviel dat het chassis zelfs ontzet was. Ik balde mijn vuist en vloekte binnensmonds.

‘Gaat het?’

Ik keek op, in het verschrikte gezicht van een man van ongeveer

dezelfde leeftijd als mijn vader. Hij had grijs haar dat nodig een kapper zou moeten zien, met boven op zijn hoofd een kalende plek. Zijn marineblauwe blouse, die hem er netjes uit had kunnen laten zien, was scheef dichtgeknoopt en op de kraag zat een opgedroogde yoghurtvlek. Gatver.

Wat nog smeriger was, was de zurige lucht die van hem afwalmde en waarin ik duidelijk sporen van alcohol kon herkennen. Ik moest mijn ogen even sluiten en diep ademhalen om me te beheersen. In mijn hoofd ontwaakten herinneringen die ik nu absoluut niet kon gebruiken. Met moeite wist ik ze op afstand te houden.

Drank. Fuck. Mijn auto was vast total loss en deze kerel, die zo te ruiken behoorlijk te diep in het glaasje had gekeken, was naar alle waarschijnlijkheid niet verzekerd, want geen enkele maatschappij keerde in zo'n geval uit. En dan moest ik maar hopen dat hij zelf netjes over de brug zou komen. Man, dat had ik weer.

'Meneer? Gaat het?' herhaalde de man zijn vraag.

Ik klemde mijn kaken op elkaar. 'Dat hangt ervan af,' bracht ik ijsig uit.

'Waarvan af?' vroeg de man verward. Het viel me op dat hij een beetje schommelde, alsof hij continu zijn evenwicht opnieuw moest zoeken.

'Of u verzekerd bent voor de schade aan mijn auto.'

De gepijnigde blik die over zijn gezicht flitste sprak boekdelen. Nee dus... Fuck.

'N-niet verzekerd,' zei de man, maar bracht zijn armen meteen in een sussend gebaar omhoog toen hij mijn gezicht zag vertrekken. 'Maar da geef nie. Ik zal u de schade p-perloonsijk vergoeden.'

Ik wierp een sceptische blik op mijn auto. Als alleen de bumper nu los zou zitten, dan was het niet zo moeilijk te fixen en zouden de kosten wel meevallen. Maar die deuken? De krassen? Het scheefgetrokken chassis?

'U beschikt over voldoende eigen middelen om mij van vervangend

vervoer te voorzien?’ vroeg ik. Het lukte me niet helemaal om mijn stem neutraal te laten klinken.

Hij knikte driftig. ‘We hebben nóg een auto.’

Ik keek hem afwachtend aan.

De man haastte zich om het verder uit te leggen. ‘Die kan ik effe ophale en op u-uw naam laten overschijve?’

Ik knipperde verbluft met mijn ogen. Had ik dit goed verstaan? Bood deze man me nu een gratis auto aan? Was ik soms nog steeds aan het hallucineren?

‘Je bedoelt toch niet mijn auto, pap?’

Het achterportier zwiepte open en een jonge vrouw met eindeloos lange benen en een kort, zwart rokje aan stapte uit. Haar glanzende, bruine haar zwierde rond haar gezicht in de wind. Ze had er aantrekkelijk uit kunnen zien als haar gezicht niet van woede was vertrokken.

Ongemakkelijk staarde ik haar aan en voelde me bijna schuldig. Bood deze man me serieus de auto van zijn dochter aan omdat hij dronken achter het stuur schade had veroorzaakt?

‘N-nee, lieverd. Maak je maar geen zorgen,’ mompelde de man.

Opgelucht ademde ik uit.

‘Ga weer in de auto zitten, Jessie.’

‘Jessica,’ verbeterde ze hem, duidelijk niet blij met de afkorting van haar naam, en ze kroop weer op de achterbank.

Ik draaide me terug naar de man.

‘Of mijn auto?’

Te vroeg gejuicht. Het andere achterportier klapte open en daarachter vandaan kwam een jonge vrouw met lang blond haar, een roze naveltruitje en een nauwsluitende skinny jeans van lichtblauwe spijkerstof. Zij keek vol minachting naar haar vader.

‘Ga zitten, René.’ De man wierp een zenuwachtige blik over zijn schouder. ‘Ik regel dit wel effe.’

‘Maar toch niet met mijn auto?’

'N-nee,' beloofde hij. 'Niet met jouw auto. Ga nu asjeblief weer in de auto zitten.'

'Wat voor auto heeft u voor me in de aanbieding?' vroeg ik zakelijk, toen ook zijn blonde dochter uit beeld verdwenen was. Hij had toch niet drie auto's op de oprit staan, naast de auto waarin hij me had aangereden?

'Een Ford Explorer.'

Een terreinwagen? Mijn jongenshart begon sneller te kloppen.

't Is wel een oudje,' haastte de man zich te zeggen, 'maar we hebben 'm altijd goed onderhouden en hij rijdt als een een zonetje.'

'Wat is een oudje?'

'Het is er een uit 2000. Een automaat.'

Ik keek naar mijn Golfje en onderdrukte een glimlach. Ik zou het niet erg vinden om die in te wisselen voor een terreinwagen. Als dat ding het tenminste deed.

'Hoe weet ik zeker dat u me niet in de maling neemt?' vroeg ik achterdochtig. 'Zonder ingevuld schaderapport heb ik geen poot om op te staan en mijn auto is er niet best aan toe.' Twijfelend keek ik hem aan. 'Misschien is het toch beter om de politie te bellen.'

'Ik kan heen en weer rijden,' bood de man vlug aan. 'Nu! Dan kan je de auto bekijken. Zelfs effe een testrit make. En als je oké bent, schijve we 'm effe over.' Paniek flitste in zijn blik. 'Maar geen politie. We regelele dit onderling. Deal?'

Hij boog naar voren om me de hand te schudden en een nieuwe golf met alcoholadem wasemde in mijn gezicht. Ik balde mijn vuisten en moest me inhouden om hem niet op zijn neus te stompen. Ik begreep wel waarom hij de politie erbuiten wilde houden.

'Ik zou het wel fijn vinden als u iets van waarde bij me achterliet,' zei ik en ik keek hem streng aan. 'Een bewijs voor mij dat u terugkomt met de auto.'

De man knikte en schraapte zenuwachtig zijn keel. 'Dat eh dat begrijp ik. Momentje.'

Hij beende met grote passen naar de bijrijderskant om, althans dat verwachtte ik, zijn rijbewijs te pakken, en hij trok het portier open. Hij reikte naar binnen en het volgende moment trok hij een arm naar buiten. Niet zijn eigen stevige, gebruide, harige arm, maar een breekbare, blanke arm die aanzienlijk kleiner was. Een arm die bovendien gevolgd werd door een bovenlichaam en een hoofd, tot er een tienermeisje van een jaar of zestien á zeventien naast de auto stond. Ze had donkere, bijna zwarte haren, die geknipt waren in een kort, elfjesachtig kapsel en ze droeg een slobberige, zwarte trui die haar vrouwelijke vormen verborg met daaronder een zwarte skinny jeans. Toch zag ze er wel degelijk vrouwelijk uit, met haar donker opgemaakte, smeulende ogen en die hoge jukbeenderen.

Verwachtingsvol keek ik haar aan. Zou zij dat waardevolle voorwerp soms in die grote capuchontrui bij zich dragen?

'Dit is mijn dochter, Billie,' zei de man. Toen draaide hij zich naar zijn dochter toe en gebaarde naar haar. Zij gebaarde terug. Even begreep ik het tafereel dat zich voor mijn ogen afspeelde niet. Toen drong tot me door dat het meisje doof moest zijn, aangezien vader en dochter met elkaar spraken in gebarentaal. En hoewel ik geen idee had wat die gebaren betekenden, sprak haar gezicht boekdelen. Ze was het duidelijk niet eens met de gang van zaken. Wilde ze het voorwerp dat haar vader wilde achterlaten als onderpand niet afstaan?

Het gesprek was duidelijk nog niet ten einde. Het meisje schudde boos haar hoofd en stampte met haar voet op de grond. Haar gebaren werden heftiger, wilder. Tot ze het uiteindelijk opgaf. Ze liet haar hoofd hangen en ik zag nog net hoe een traan uit haar ooghoek naar beneden trok.

Bijna gaf ik toe. Dit voelde niet oké. Maar toch. Ik moest toch ook zekerheid hebben dat de man terug zou komen? Het was slechts een onderpand, zei ik tegen mezelf; ik zou het niet houden.

De man draaide zich naar me toe en mompelde: 'Zo terug. 't

Issen kwaltietje rijden.'

Maar ze had hem helemaal niets gegeven dat als onderpand kon dienen. Wat miste ik?

Het kwartje viel.

'Ho, u bedoelt toch niet...?'

'Geef me effe tijd om papieren te zoeken,' zei de man. Hij keek zijn dochter nog één keer smekend aan, voor hij vervolgde: 'Pas goed op haar.'

En voor ik nog een woord uit kon brengen, was hij in zijn auto gestapt en startte hij de motor. Sprakeloos keek ik toe hoe hij zijn auto achteruitreed, om mijn auto heen navigeerde en gas gaf. Ik was nog steeds sprakeloos toen ik de achterlichten de bocht om zag slaan. Als aan de grond genageld bleef ik in de berm naast mijn auto voor het stoplicht staan in het gezelschap van een wildvreemd meisje dat haar vader zojuist bij me had achtergelaten.

Wie deed nu zoiets?

1

O mijn God. Ik kon niet geloven dat hij het echt had gedaan. Van alle stomme dingen die hij sinds de dood van mijn moeder had uitgespookt, stond dit met stip op nummer één. *What the fuck!* Hij had me gewoon langs de kant van de weg achtergelaten bij een wildvreemde jongen! In the middle of nowhere ook nog eens. Omdat hij zo nodig met zijn dronken kop iemand aan moest rijden. Wat bovendien helemaal niet gebeurd was als hij niet te trots geweest was om Jessica of René te laten rijden.

Ik veegde woest de traan van mijn wang en schopte tegen een steentje. Mijn blik gleed over het koekblik van paps slachtoffer. Jemig, dat ding zag er echt niet meer uit. Ik zuchtte diep; dit zou een duur grapje worden. Waar zou pap dit keer het geld vandaan schrapen? Wat moest hij verkopen om uit de problemen te blijven? En ten koste van wat zou het gaan?

Iemand tikte me op mijn schouder en geschrokken draaide ik me om. Het was die gast. Alleen zag ik hem nu voor het eerst van dichtbij. Hij was jonger dan ik in eerste instantie had ingeschat. Een jaar of twintig, gokte ik. Zijn donkergrijze ogen hadden een diepte die beangstigend was, terwijl ze tegelijkertijd de indruk wekten dat niets hem ontging. Een grijze, gebreide muts bedekte zijn springerige, blonde krullen voor het grootste gedeelte. Ik was jaloers hoe het haar net onder de rand van zijn beanie uitstak en op precies de juiste nonchalante manier eromheen krulde. Een stoppelbaardje bedekte zijn kaaklijn.

Zijn lippen bewogen, vormden woorden waar ik er een paar van kon raden zonder betekenis aan het geheel te geven.

‘Sorry. Ik ben doof. Wat zeg je?’

Mijn eigen stem klonk ver weg. Alsof je iets zei met je handen tegen je oren geduwd. Alleen klonk het bij mij altijd zo. Een eindeloze monoloog.

Hij keek me ongelukkig aan en ik snoof. Juist. *Hij* was ongelukkig omdat ik doof was? Omgekeerde wereld hier.

Hij deed nog een stapje dichterbij en keek me recht aan. Ik maakte me er klaar voor om zijn boodschap te ontcijferen. Duidelijk articulerend vormden zijn lippen en tong de zin: ‘Wil je in de auto wachten op je vader?’

In de auto? In zijn auto? Was hij soms knettergek? Ik ging toch niet instappen bij een wildvreemde kerel? Keek hij soms nooit tv? En nog los van het feit dat ik niet bij een vreemde in de auto wilde stappen: dat ding stond nog steeds stil voor het stoplicht. Wat als de volgende auto hem over het hoofd zag en óók achterin reed?

Een regendruppel spatte uiteen op mijn wang. Ook dat nog.

‘Moet je de auto niet even in de berm parkeren?’ vroeg ik de jongen.

Hij keek weer naar zijn auto, alsof dat idee nu pas voor het eerst door zijn hoofd ging. Volgens mij was die vent niet al te snugger.

Hij keek me aan en zocht oogcontact. ‘Wil jij opletten of er verkeer aankomt?’

‘Dat is goed. Maar wel veilig vanuit de berm.’

Hij draaide zich om en liep naar de bestuurderskant. Een paar seconden later kwam de motor trillend tot leven en liet de auto schudden. Stapvoets liet de jongen hem de met gras begroeide berm in rollen. De bumper schraapte over het wegdek. Ik kon me alleen maar voorstellen wat een naar geluid dat moest opleveren.

Een tweede regendruppel belandde op het puntje van mijn neus, gevolgd door eentje op mijn kin. Het asfalt vertoonde al verschillende donkere vlekjes.

Ik wierp nog eens een blik op de Golf van de jongen. Hij was weer uitgestapt en keek zuur naar de bumper. Toen bukte hij zich en gaf een stevige ruk aan het ding. Het laatste schroefje gaf zich onmiddellijk gewonnen. De jongen trok de kofferbak open en dumpte het ding achterin.

De regen zwol aan tot een motregen. De jongen tuurde omhoog en veegde een druppel van zijn voorhoofd. Toen liep hij naar de bestuurderskant en zonder me ook maar een blik waardig te keuren, stapte hij in en trok de deur achter zich dicht. Behaaglijk droog. Nou, lekker dan.

Wanhopig gooide ik mijn handen omhoog en stampvoette richting de passagierskant. Dit was toch niet te geloven? Mijn vader had me gewoon in de regen langs de kant van de weg gedumpt, waardoor ik nu min of meer gedwongen was om bij een wildvreemde in de auto te stappen. *Vader van het jaar...*

Terwijl ik het portier opentrok, gingen in mijn hoofd alle alarmbellen af. Op mijn hoede keek ik naar binnen, maar ik zag niets vreemds. Alleen de jongen, die op de andere stoel zat. Hij keek me vragend aan.

‘Heb je je bedacht?’ vroeg hij aan me, als ik zijn lippen goed gelezen had.

‘Ja.’

Ik schoof op de bijrijdersstoel en trok de deur dicht. Hoewel ik het eigenlijk niet toe wilde geven, voelde ik me meteen een stuk comfortabeler nu de hemel niet meer over me heen plaste en de wind me niet meer verkleumde. Het geluuksmoment was echter van korte duur. Hoewel ik wel gewend was aan het ontbreken van geluid, was ik me nog steeds bewust van een ongemakkelijke stilte, zoals die nu in de auto hing als een verstopte adder. Ik had het gevoel dat ik iets moest zeggen, maar ik had geen idee wat. En de jongen zo te zien ook niet.

Ik wierp een snelle blik opzij en zag dat hij voor zich uit staarde zonder daadwerkelijk iets te zien. Zou hij zich soms zorgen maken over de schade? Of over mijn vader en de vraag of hij wel terug zou komen? Dat hoefde hij namelijk echt niet te doen. Ik wist dat mijn vader soms een stomme idioot kon zijn, maar hij zou me nooit achterlaten. Of nou ja... Mijn huidige situatie in ogenschouw genomen, klopte dat niet. Maar niet definitief tenminste. Dat wist ik zeker.

Ik draaide mijn hoofd de andere kant op en keek uit mijn raampje naar buiten. Over het glas kropen stroompjes regenwater en de heg achter de vangrail werd gegeseld door de bui. Ik was blij dat ik toch maar in de auto was gaan zitten; ik had niet eens een jas bij me. En zo te zien was er hier in de buurt ook niets waar ik veilig kon schuilen, zoals een tankstation of zo.

Een hand landde op mijn bovenarm en geschrokken veerde ik op. De jongen had zich over de handrem naar me toegebogen en zijn lippen vormden woorden. Ik was er echter niet op bedacht en ik had zijn boodschap gemist.

‘Sorry, wat zei je?’

‘Zal ik een muziekje opzetten?’

Ik fronste mijn wenkbrauwen en even twijfelde ik of ik zijn lippen verkeerd gelezen had, maar toen hij ook nog eens naar de

radio wees, kon ik de boodschap niet meer anders interpreteren.

‘Eh, hallo? Doof?’

Een blos trok over zijn wangen en ik onderdrukte de neiging om met mijn ogen te rollen. Hij was het alweer vergeten.

‘Maar als jij graag muziek wilt luisteren, ga vooral je gang,’ mompelde ik. ‘Het is niet dat ik er last van heb of zo.’

Sterker nog; ik zou het helemaal niet erg vinden. Het was beter dan een gesprek op gang houden over koetjes en kalfjes. Ik voelde me nu al doodmoe van het staren naar zijn lippen.

Met moeite onderdrukte ik een gaap en draaide me naar mijn raampje toe om mijn moeheid te verbergen. Afwezig staarde ik weer naar buiten, denkend aan zijn vraag over de radio en pijn flitste over mijn gezicht. Man, wat zou ik graag weer naar muziek willen luisteren. Ik zou er heel wat voor geven.

Zijn hand landde opnieuw op mijn arm en dit keer schrok ik er minder van.

‘Wat?’

Oeps, dat klonk vijandiger dan ik bedoelde.

‘Sorry, zo bedoelde ik het niet,’ mompelde ik.

Hij zocht oogcontact en wachtte tot ik een knikje gaf. Mijn mondhoek trok onbewust een beetje omhoog. Hij leerde snel.

‘Ben je doof geboren?’ vroegen zijn lippen.

Ah, we gingen schijnbaar sociaal doen. En te merken aan zijn allereerste vraag, wist hij dus helemaal niets over doofheid, want ik had echt totaal anders geklonken als ik doof geboren was. Ik dacht dat iedereen dat wel wist, maar goed. Ik had al geconstateerd dat hij niet al te snugger was.

‘Nee. Als ik doof geboren was, had ik ook niet op de normale manier leren praten en dan had mijn stem heel anders geklonken bij het vormen van klanken.’

Hij leek daar even over na te denken, alsof hij zich een beeld probeerde te vormen bij wat ik zei. Of nou ja, beeld... Een geluid.

‘Ik geloof dat ik zoiets wel eens voorbij heb zien komen in een video,’ zeiden zijn lippen. ‘Ik weet nog dat het heel apart klonk. Alsof de persoon in kwestie geestelijk gehandicapt was of zo.’ Het moment dat zijn woorden zijn mond verlaten hadden, leek hij zich te realiseren wat hij zei. ‘Dat kwam er nogal onbeleefd uit,’ verontschuldigde hij zich. ‘Ik bedoelde dat niet kleinerend.’

Hoewel ik de implicatie nogal beledigend vond, begreep ik wel een beetje wat hij bedoelde. Diep vanbinnen had ik dat vroeger zelf ook zo ervaren. Maar dat was voordat ik zelf doof werd en alles anders werd.

‘Hoelang ben je dan wel doof?’ vroeg hij verder.

Jeetje, wat een persoonlijke vragen ineens. Verwachtte hij nu echt dat ik mijn hele levensverhaal ging delen met een wildvreemde? Dacht hij soms dat ik daarop zat te wachten? En dat hij de eerste was die me lastigviel met dat soort vragen?

Schijnbaar had mijn gezicht al antwoord gegeven, want hij stak zijn handen omhoog in een sussend gebaar.

‘Sorry, het was niet mijn bedoeling om je...’ Hij maakte zijn zin niet af. ‘Ik probeerde alleen om...’ Ook deze zin kreeg geen einde. Hij wist dus zelf niet eens wat hij probeerde te bereiken met die vraag.

Ik draaide me weer naar het raam toe en wierp een snelle blik op mijn horloge; een felroze analoog klokje waar ik erg aan gehecht was. Het was eigenlijk het enige met kleur wat ik droeg; de rest van mijn kleding was nachtzwart, maar ik had hem nog van mijn moeder gekregen. En hij vertelde me altijd de tijd zonder dat ik hem steeds opnieuw aan de lader moest leggen, zoals de dure smartwatches van mijn zussen. In een oogopslag zag ik dan ook dat er inmiddels een kwartier verstreken was sinds mijn vader me uit onze auto had getrokken en gesommeerd had om hier op hem te wachten, in het gezelschap van een onbekende jongen. Hoelang zou mijn vader nog wegblijven? Ik hoopte maar dat hij opschoot.

Ik gaapte ongegeneerd. Een beetje weemoedig dacht ik aan de eindbestemming waar we oorspronkelijk naar op weg waren geweest: het centrum van Zwolle, met de belofte dat ik nieuwe boeken uit mocht zoeken bij Van der Velde in de Broerenkerk, terwijl mijn zussen met mijn vader kleren gingen shoppen. Daar zou nu wel niets meer van terechtkomen, want tegen de tijd dat mijn vader terug was met het geld, zou er vast geen budget meer zijn om te winkelen.

Toen ik huiverde, merkte ik dat het intussen afgekoeld was in de auto. Weer miste ik mijn jas, die nog in paps kofferbak op me lag te wachten. Ik draaide me om en wilde de jongen vragen of hij de motor misschien wilde starten om de verwarming aan te zetten, maar iets hield me tegen.

De jongen had zijn ogen wijd opengesperd en zijn mond was een stukje naar beneden gezakt. Wat zat hij me nu stom aan te staren? Had ik soms een snotje in mijn neus dat heen en weer bewoog als ik ademhaalde?

Vliegensvlug trok ik de zonneklep naar beneden en keek in het spiegeltje.

O nee... Het was geen gênant snotje. Was het maar zoiets simpels. Dat zou even een beschamend momentje betekenen, maar viel heel eenvoudig uit te leggen. Sterker nog, zoiets hóefde je niet eens uit te leggen. Maar wat mijn spiegelbeeld liet zien, was beduidend minder makkelijk uit te leggen.

Crisis. De vorige keer dat dit gebeurde, was ik alleen met mijn vader in de kamer geweest. Ik wist nog hoe blij we allebei waren toen we het zagen, want het betekende dat mijn sprookje was begonnen.

Maar nu was ik iets minder enthousiast...

2

Ik wist nog goed waar ik was en wat ik aan het doen was, toen het de eerste keer gebeurde. Ik was gewoon thuis, alleen met pap. René had volleybaltraining en Jessica was met een vriendin naar het centrum gegaan, ik geloof om een of andere jongen te zien die bij een restaurantje werkte. Pappa was in een uitzonderlijk goed humeur, aangezien hij die ochtend te horen had gekregen dat een groot concern hem wilde inhuren om regelmatig bijeenkomsten bij te wonen en samen te vatten in een strip. Dat betekende de komende tijd een stabiele stroom van inkomsten en mijn vader was zo blij, dat het hem zelfs gelukt was om de biertjes die dag te laten staan, ook al was het inmiddels al vier uur en riep de koelkast naar hem.

‘Heb je zin in een spelletje?’ vroeg hij me met gebaren.

Mijn vader die vroeg of ik een spelletje met hem wilde doen? Dat was lang geleden! Ik knikte enthousiast en gebarde: ‘Ja, graag!’

Pap trok de spelletjeskast open en wenkte me dichterbij. De meeste spellen hadden we al een hele tijd niet meer gespeeld. Ik werd warm vanbinnen toen mijn oog viel op de doos met Triviant. De laatste keer dat we dat speelden, leefde mam nog en vormde ik samen met haar een team. Oom Rob was dat weekend over uit Duitsland en vormde met pap een team. Jessica en René speelden samen tegen ons. Ik herinnerde me nog goed hoe elke vraag leidde tot discussies over wat wel en wat niet goed gerekend werd, waarbij Jessica een ster bleek te zijn in manipuleren.

Ik liet mijn vingers over de doos glijden, maar pakte hem niet. Zonder mam voelde dat spel anders. En nu ik doof was, vond ik dit ook niet het meest praktische spel.

Was er eigenlijk wel een gezelschapsspel dat echt leuk was zonder het gemoedelijke gebabbel? Ik probeerde het me voor te stellen; twee mensen die fanatiek de ene na de andere beurt speelden zonder iets te zeggen. Het spel zou vast snel verlopen en spannend zijn, maar of het ook gezellig was... Het klonk nogal klinisch op deze manier. Zakelijk. Zonder de sociale component.

Pap reikte langs me heen in de kast en trok er een doos uit. Ik volgde met mijn ogen en probeerde te lezen welk spel hij had gekozen. Carcassonne.

Mijn lippen trokken in een glimlach en ik volgde hem naar de keukentafel. Goede keuze, dit spel was goed te spelen met twee personen en had snelle speelrondes.

Ik trok een stoel naar achteren en hielp pap met het uitpakken van de doos. Eerst het beginstukje zoeken, daarna alle landschapskaartjes op de kop en door elkaar husselen... Op stapeltjes aan de zijkanten. En dan het speelbord en de poppetjes. Die hadden zo'n gekke naam. Wat was het ook alweer? O ja, *meeples*.

Ik mocht beginnen en ik pakte een kaartje van de stapel. Een weggetje en een stukje van een stad. Ik legde het kaartje aan de starttegel en zette een van mijn meeples op de stad om die te

claimen. Ik keek mijn vader aan, in afwachting van zijn beurt.

In plaats van een kaartje te pakken, stelde hij een vraag met zijn handen. ‘Heb je volgende week donderdagavond al iets te doen?’

Ik dacht even na en schudde toen mijn hoofd. Nee, de agenda was nog leeg. ‘Hoezo?’ gebaarde ik terug.

‘Heb je zin om dan naar Zwolle te gaan?’ vroeg mijn vader, terwijl hij een kaartje van de stapel pakte.

‘Naar Zwolle?’ vroeg ik.

‘Ja, samen met je zussen.’

Ik vroeg me af wat hij daar wilde gaan doen. Jessica, René en ik leken totaal niet op elkaar en er waren maar weinig dingen die we allemaal leuk vonden.

‘Wat wilde je gaan doen dan?’ vroeg ik hem. Eerst maar wat meer duidelijkheid voor ik iets zou toezeggen.

‘Ik heb een voorschot gekregen voor die nieuwe klus,’ gebaarde hij enthousiast en ik zag dat hij straalde van trots. ‘Ik wilde jullie gezellig mee uit winkelen nemen.’

‘Uit winkelen?’ reageerde ik verbaasd. ‘Maar daar houd je toch helemaal niet van?’

Hij grinnikte. Ik kon het geluid niet horen, maar ik zag het aan zijn gezicht en de manier waarop zijn bovenlichaam schokte. ‘Ik misschien niet,’ gebaarde hij. ‘Maar toevallig heb ik drie dochters.’ Hij knipoogde.

Winkelen... Op zich hield ik daar best van, alleen niet per se met Jessica en René. Die twee hadden een totaal andere smaak dan ik.

‘En je wilde naar Zwolle?’ informeerde ik.

Hij knikte. ‘Ja.’

Een plannetje vormde zich in mijn hoofd. ‘Wat nu als jij met René en Jessica op kledingjacht gaat en dat jullie mij achterlaten bij de kerk?’ gebaarde ik vlug.

Pap fronste zijn wenkbrauwen. ‘Kerk?’

Ik knikte enthousiast en zei hardop: ‘Van der Velde.’

In de Broerenkerk.’

‘Wat is dat?’ gebaarden zijn handen.

‘Dat is een boekhandel. Een hele mooie.’

Hij lachte lief naar me. ‘Dat vind ik een uitstekend idee.’ En hij legde zijn kaartje neer. Hij had pech, alleen maar een weggetje om te claimen. Die waren minder waard.

Ik wilde een nieuw kaartje pakken, maar pap legde zijn hand over die van mij en keek me geschrokken aan.

Muisstil bleef ik zitten en wachtte zijn reactie af. Wat was er aan de hand? Had hij iets gehoord wat ik niet kon horen?

Mijn truitje was een stuk omhooggekropen en er kriebelde iets op mijn blote rug. Ik trok voorzichtig mijn hand los en krabde om de jeuk te verhelpen. Wacht eens? Wat was dat? Wat streek er over mijn hand?

Ik probeerde het te grijpen en was verrast toen ik iets aan mijn hoofd voelde trekken. Eigenlijk voelde het alsof ik aan mijn eigen haar trok, maar dat kon helemaal niet. Mijn haar was helemaal niet zo lang!

Ik trok wat ik in mijn handen hield naar voren en bestudeerde het. Het was duidelijk haar, maar niet mijn zwarte haar. Deze pluk was bruin van kleur.

Een hand klopte zachtjes op die van mij en ik keek op. Mijn vader bekeek me met een grijns van oor tot oor. ‘Lieverd,’ zei hij. ‘Je haar is gegroeid.’

Het zat dus mooi wel vast op mijn hoofd, als ik mijn vader mocht geloven.

‘En van kleur veranderd,’ mopperde ik. Hoe snel zou de kapper plek hebben om het weer af te knippen? Het enige voordeel van de situatie dat mijn haar ineens zo lang was, was dat ze er vast een pruik van konden maken voor mensen met kanker. Mijn haar had in zo’n korte tijd vast nog geen tijd gehad om gespleten haarpunten te kweken.

Pap klopte nogmaals op mijn hand en zocht mijn blik. ‘Je weet toch wat dat betekent?’ vroeg hij.

‘Dat ik weer geld kwijt ben voor de kapper?’

Hij grinnikte. ‘Mafkeesje,’ gebaarde hij en zijn ogen vonkten liefdevol. ‘Nee, dat bedoelde ik niet.’

Wat bedoelde hij dan wel?

‘Je sprookje is begonnen.’

Mijn ogen werden groot. Natuurlijk! Dat ik daar zelf nog niet aan had gedacht. Maar het was precies zoals mijn moeder ooit voorspeld had. Je kon je er nog zo op trainen, maar wanneer het moment daar was, was je geneigd om de magie op een andere manier te verklaren. Zo werkten hoofden nu eenmaal.

Mijn sprookje... Een warm balletje ontvlamde in mijn onderbuik. Eindelijk zou ik weten van welk sprookjesfiguur ik de reïncarnatie zou zijn. En, nog belangrijker, dit zou leiden naar mijn lang en gelukkig. Ik zou eindelijk weer kunnen horen! En dus ook weer kunnen fluiten. Anders kon het nooit een lang en gelukkig zijn voor mij.

‘Zo vroeg al,’ gebaarde mijn vader. ‘Jessica en René zijn nog niet eens aan hún sprookje begonnen.’

Het kon mij niet vroeg genoeg beginnen en volgens mij was zeventien nog niet eens zo jong. Mam had verhalen verteld over familieleden die al op hun vijftiende hun sprookje vonden. Ik kon haar stem bijna in mijn hoofd horen galmen, alsof ze me zojuist nog had uitgelegd wat ik dan moest doen.

‘Als je op de juiste leeftijd komt, wacht jouw sprookje op jou,’ had ze me verteld, toen ik een jaar of tien was.

‘Wanneer is dat dan?’

Ze aaide me over mijn haar. ‘Dat verschilt per persoon. Sommigen zijn heel vroeg en hebben jouw leeftijd, en sommigen hebben al een gezin als hun sprookje begint. Maar gelukkig zijn veruit de meesten tieners.’

‘O.’ Daar had ik even over nagedacht. ‘Welk sprookjesfiguur ben ik dan?’ had ik haar nieuwsgierig gevraagd.

Ze had geglimlacht en me in mijn zij gekieteld. ‘Dat weten we nog niet.’

‘Dus het kan nog alle kanten op?’

Mam had haar hoofd geschud. ‘Nee. Het kan maar één kant op. Jij bent de reïncarnatie van een sprookjesfiguur. We weten alleen nog niet welk sprookjesfiguur dat is. Maar jouw genen weten dat al wel. Op het juiste moment zal je jouw sprookje naar jezelf toetrekken en dan zal de magie, die op dit moment nog inactief is, in jou ontwaken.’

Magie; het klonk toen zo spannend. Maar het betekende niet dat ik voor de rest van mijn leven magische krachten zou hebben, zoals Elsa in de Disneyfilm Frozen. Mijn magie zou me alleen laten weten dat mijn sprookje begonnen was en dat ik op de goede weg zat om die te volgen tot het einde. Daar zou mijn lang en gelukkig op me wachten.

Wat zou het zijn? Een nieuwe operatie die me mijn gehoor terug zou geven? Een plek op het conservatorium?

Ik keek pap vragend aan en gebaarde: ‘Denk je dat echt? Dat mijn sprookje begonnen is?’

Hij knikte en wees naar mijn haar. ‘Als dat geen magie is, eet ik mijn schoen op.’

‘Doe dat maar niet,’ gebaarde ik lachend. ‘Dat lijkt me zo vies.’ Mijn gezicht werd weer serieus. ‘Wat zou mijn sprookje dan zijn?’

‘Kan je iets bedenken?’ vroeg pap.

Ik keek naar mijn lange haar. Eigenlijk was er maar één sprookje dat ik kon verzinnen hierbij.

‘Rapunzel,’ zei ik ademloos.

‘Daar zat ik ook aan te denken,’ bekende pap met zijn handen.

Mijn gezicht betrok. Ik gebaarde: ‘Werd zij niet jarenlang opgesloten in een toren zonder deur door een gemene heks?’

Pap kuchte. ‘Ik geloof het ook.’

‘En werd die prins niet stekeblind?’

‘Ik dacht van wel ja.’

‘Nou, lekker dan,’ mopperde ik en ik vroeg me af hoe dit sprookje mijn gehoor en daarmee mijn toekomst zou fixen. Het leek er meer op dat ik met een mede-gehandicapte zou eindigen. Tenzij ik dat sprookje natuurlijk niet zou volgen, maar daar had mijn moeder me ook voor gewaarschuwd.

‘Maar wat nu als ik mijn sprookje niet leuk vind?’ had ik haar kleintjes gevraagd. ‘Dan kan ik er toch gewoon voor kiezen om mijn sprookje niet te volgen?’

Meewarig schudde mijn moeder haar hoofd. ‘Het lijkt inderdaad een keuze, maar eigenlijk is er geen keuze,’ legde ze uit. ‘Mensen die hun sprookje mislopen voelen zich zo leeg en ongelukkig, dat ze niet meer kunnen genieten. Nergens van. Nooit meer.’

‘Maar het hoeft niet zo te gebeuren,’ gebaarde pap en hij stopte daarmee mijn gedachentrein. ‘Jouw sprookje zal de bekende elementen volgen, maar op een manier die in het heden past. Ik verwacht dus niet dat je ineens een gemene heks tegen het lijf zal lopen.’

‘Of dat ze me opsluit in een toren,’ vulde ik aan.

‘Precies.’

Daarna had ik mijn lange haar in een vlecht gedaan en waren we verdergegaan met het spel. Toen alle kaartjes op waren, was mijn haar weer terug veranderd in mijn eigen kapsel en leek het alsof de magie nooit had plaatsgevonden.

Maar goed; het was natuurlijk een heel ander verhaal als zoiets gebeurde bij een wildvreemde in de buurt. Zoals deze jongen, hier in de auto. Stel dat hij helemaal niet tot de sprookjesgemeenschap behoorde... Hoe moest ik dan verklaren dat mijn haar van de ene op de andere seconde ineens van mijn speelse, korte pixie cut was gegroeid tot op mijn billen? Of dat het ineens mijn saaie, natuurlijke